

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 244.925 van 24 juni 2019
in de zaak A. 214.154/IX-8530**

In zake: Kurt HOUF
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Willy Van der Gucht en Franky De Mil
kantoor houdend te 9000 Gent
Voskenslaan 34-36
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie Logie
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27 B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen:

1. Siska CROUBELS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Tollenaere
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen
 2. Sylvie DAMINET
 3. Jeroen DEWULF
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederick Bruloot
kantoor houdend te 8820 Torhout
Bassinstraat 1 A
bij wie woonplaats wordt gekozen
-

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 november 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de raad van bestuur van de Universiteit Gent van 12 september 2014 tot bevordering tot hoogleraar van H.F., Siska Croubels, Sylvie Daminet en Jeroen Dewulf.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 239.382 van 12 oktober 2017 is het debat heropend.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partijen hebben een aanvullende memorie ingediend.

Eerste auditeur Iris Verheven heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 mei 2019.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Franky De Mil, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Matthias Castelein, die *loco* advocaat Sofie Logie verschijnt voor de verwerende partij, advocaat Klaas De Pauw, die *loco* advocaat Veerle Tollenaere verschijnt voor de eerste tussenkomende partij en advocaat Frederick

Bruloot, die verschijnt voor de tweede en de derde tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is hoofddocent in de faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Gent.

Hij is, onder anderen, kandidaat in het kader van de zogenaamde gecontingenteerde bevorderingsronde 2014.

De raad van bestuur van de universiteit beslist op 12 september 2014 conform het advies van de beoordelingscommissie en de voordracht door de faculteit om H.F., S. Croubels, S. Daminet en J. Dewulf met ingang van 1 oktober 2014 te bevorderen tot voltijds hoogleraar.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De tweede en de derde tussenkomende partij onderzoeken en bespreken in hun toelichtende memorie de ontvankelijkheid van de beide aangevoerde middelen in relatie tot hun eigen bevordering. Zij besluiten dat verzoeker geen belang heeft bij de middelen, minstens niet wat hun bevordering betreft, zodat het beroep in zijn geheel niet ontvankelijk is of opnieuw minstens waar het hun bevordering betreft.

4.2. Deze exceptie behoeft geen nader afzonderlijk onderzoek. Ze hangt immers samen met het onderzoek van de aangevoerde middelen, waarvan hierna zal blijken dat ze hoe dan ook worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Het eerste middel is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Verzoeker zet in het inleidend verzoekschrift die aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht uiteen als volgt:

“Uit de bestreden beslissing van de raad van bestuur van 12 september 2014 blijkt duidelijk geen enkele motivering waarom de vier uiteindelijk bevorderde kandidaten werden weerhouden ten opzichte van de andere kandidaten. De beslissing vermeldt enkel de stemming, met name 23 stemmen voor en 1 stem tegen. Het resultaat van een stemming kan evenwel niet worden weerhouden als een afdoende motivering.

Op geen enkele wijze werd ook aangegeven waarom niet kon tegemoet gekomen worden aan de herhaaldelijk door de verzoekende partij geuite bezwaren.

Dit gebeurde evenmin door de Commissie gecontingenteerde bevorderingen of door de faculteitsraad in hun aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende voorafgaande beslissingen.

Wat de zwaarteafweging van de taken van de verzoekende partij als auditor bij BELAC betreft werd nooit gemotiveerd waarom dit niet als een zware taak kon beschouwd worden. Integendeel in de laatste beslissingen, waar de kandidatuur van de verzoekende partij in de voorgaande nota bene weerhouden werd, werd eenvoudig het standpunt gehuldigd dat de beslissing over de zwaarteafweging reeds genomen was, en niet meer als een materiële vergissing kon beschouwd worden.

Dit terwijl dezelfde commissie, en met haar de faculteitsraad, m.b.t. andere kandidaten taken overhevelde van de rubriek ‘onderwijs’ naar ‘dienstverlening’ en t.a.v. één bepaalde kandidaat die taak zelfs als middelzwaar quoteerde.

Een en ander geldt a fortiori ten aanzien van de opmerkingen van de verzoekende partij aangaande de taak in het dossier van Prof. Dr. Siska Croubels, welke minstens formeel eerst aanving buiten de referentieperio-

de. Daaromtrent werd enkel geargumenteed dat er in het laatste kwartaal van 2013 reeds veel voorbereidende activiteiten zouden hebben plaats gevonden. Een argument dat bezwaarlijk als afdoende kan beschouwd worden, enerzijds gelet op het verslag van de facultaire commissie wetenschappelijk onderzoek met daarin de werkelijke datum van de kennisname van de noodzaak om een nieuwe persoon aan te duiden, zijnde 13 december 2013 en voordracht van Prof. Dr. Croubels op 20 december 2013, en anderzijds vermits zelfs de eigen ombudsdienst van de verwerende partij terecht opmerkt dat dan bezwaarlijk objectief te bepalen valt waar de periode precies wordt afgebakend.”

6. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker hieraan toe “dat ook in de aan de bestreden beslissing voorafgaande beslissingen en verslagen op geen enkele wijze werd aangegeven waarom niet kon worden tegemoet gekomen aan de herhaaldelijk door hem geuite bezwaren”.

Het verweer dat het ZAP-reglement niet voorziet in een beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van de bevorderingscommissie of van de faculteitsraad, zodat er ook geen verplichting zou bestaan om te motiveren waarom met de door de kandidaat aangehaalde argumenten geen rekening werd gehouden, noemt verzoeker niet relevant, daar de verwerende partij de kandidaten zelf om opmerkingen heeft verzocht.

Wat de inschatting betreft van zijn taken als auditor voor BELAC – een accreditatiebureau voor laboratoria, keurings- en certificatie-instellingen – blijkt uit de verslagen wel dat de commissie en dus met haar de faculteitsraad, van oordeel was dat de opmerkingen van verzoeker niet werden aangenomen, doch blijkt geenszins waarom. Verzoeker moet dienaangaande vaststellen dat zijn taak als BELAC auditor nooit als een aparte taak is opgenomen, terwijl dit wel het geval was voor taken van andere kandidaten: “WHO” bij kandidaat R., gerechtelijk expert bij kandidaat O., “GLP-labo” bij kandidaat S. Croubels. Waarom voor deze taken wel een aparte rubriek werd gemaakt en niet voor de taak van verzoeker als BELAC auditor, wordt nergens duidelijk gemaakt.

Er zijn trouwens na de oproep van de decaan betreffende eventuele materiële vergissingen ook nog aanpassingen gemaakt in de toekenning van

taken, vermits kandidaat S. nadien een punt voor de taak van gerechtelijk expert toegewezen heeft gekregen.

Er wordt derhalve nergens gemotiveerd waarom de ene opdracht niet als een aparte taak kan worden aangezien en punten opleveren en andere opdrachten wel. Dit heeft nochtans verstrekkende gevolgen in de rangschikking van de kandidaten. Verzoeker werd immers driemaal bij de in aanmerking te nemen kandidaten geklasseerd. Pas nadat men aanpassingen van de taken is beginnen maken, werd verzoeker op de zesde plaats geklasseerd.

Wanneer in dergelijk geval nergens wordt aangegeven waarom de ene taak wel apart wordt opgenomen in het dossier van een kandidaat en een andere taak niet en al evenmin wordt aangegeven op welke wijze de zwaarte-inschatting van een taak wordt verantwoord, kan volgens verzoeker enkel geconcludeerd worden dat de noodzakelijke motivering volkomen ontbreekt.

7. In zijn aanvullende memorie stelt verzoeker dat uit stuk 25 van het administratief dossier blijkt dat S. Daminet bij brief van 27 mei 2014 bezwaren heeft geformuleerd aangaande het feit dat bij de beoordeling van het aspect ‘dienstverlening’ geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de in haar bevorderingsdossier vermelde taak als “coördinator van het programma roterend internship KHD”. Met deze opmerkingen heeft de verwerende partij wel rekening gehouden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet waarom met de bezwaren van de ene kandidaat rekening werd gehouden en met de andere niet.

8. Ook in zijn laatste memorie wijst verzoeker erop dat hij in zijn bezwaarschrift van 10 juni 2014 opmerkingen gaf op het feit dat met zijn taak als auditor van BELAC totaal geen rekening werd gehouden. Noch in het verslag van de vergadering van de faculteitsraad, noch in de uiteindelijke beslissing van de raad van bestuur wordt hiervoor een motivering gegeven.

Hij blijft ook bij het standpunt dat wanneer een bestuur aan de kandidaten voor een bevordering vraagt om opmerkingen te formuleren over de materiële correctheid van hun beoordelingsdossier, deze kandidaten mogen verwachten dat door dat bestuur vervolgens wordt gemotiveerd waarom met deze opmerkingen geen rekening wordt gehouden. Vooral als blijkt dat met de opmerkingen van bepaalde andere kandidaten wel rekening werd gehouden, zelfs in die mate dat de initiële rangschikking van de kandidaten hierdoor ingrijpend werd gewijzigd en dat met betrekking tot de opmerkingen van andere kandidaten wel wordt gemotiveerd waarom deze al dan niet werden weerhouden.

Beoordeling

9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de raad van bestuur het voorstel van de faculteitsraad van 11 juni 2014 aanneemt.

Blijkens dit voorstel van de faculteitsraad neemt deze op zijn beurt het advies van de bevorderingscommissie van 4 juni 2014 over. Bij die documenten zijn de evaluaties voor de benoemingscriteria ‘dienstverlening’, ‘onderwijs’ en ‘onderzoek’ gevoegd. Voormelde voorstellen zijn als bijlage bij de bestreden beslissing opgenomen, samen met de methodologie die gehanteerd is bij de weging van de verschillende criteria.

Verzoeker betwist niet dat hij kennis had van deze omstandige documenten – immers in het tweede middel geeft hij er inhoudelijke kritiek op.

Dat de bestreden beslissing dan zelf niet nogmaals een uitdrukkelijke neerslag bevat van die bijgevalen adviezen, heeft verzoeker geen nadeel opgeleverd.

10. Aan de kandidaten is de mogelijkheid gegeven om “materiële vergissingen” aan de commissie te signaleren. De commissie heeft over die mogelijkheid het volgende genotuleerd:

“De voorzitter wijst er op dat er geen duidelijkheid bestaat over het begrip ‘materiële vergissing’. De kandidaten vermelden als materiële vergissing enerzijds vergeten/foutieve zaken en anderzijds een verkeerde inschatting van de zwaarte van bepaalde taken; de commissie is unaniem van oordeel dat enkel vergeten/foutieve zaken geformuleerd in en door de commissie/subcommissies kunnen weerhouden worden. Tevens wijst de voorzitter erop dat, indien een materiële vergissing zou opgetreden zijn bij één kandidaat, grondig dient nagekeken te worden of bij de andere kandidaten geen gelijkaardige vergissing werd gemaakt.”

Het gegeven dat de kandidaten de gelegenheid is gegeven om vergissingen te signaleren en dat zij om feitelijke rechtzettingen kunnen vragen, houdt geen georganiseerde bezwaarprocedure in. Met betrekking tot het verwijt dat niet is geantwoord op verzoekers opmerkingen, stelt de verwerende partij dan ook terecht dat de formelemotiveringsplicht als bedoeld bij de wet van 29 juli 1991 in wat een benoemingsprocedure is, zo ver niet reikt en dat ook het ZAP-reglement geen voorschriften in die zin bevat.

Dat met sommige opmerkingen rekening is gehouden en met andere niet roept voorts ook geen bijzondere motiveringsplicht in het leven.

Louter ten overvloede, zij vastgesteld dat verzoeker in de documenten kon lezen dat met zijn opmerking geen rekening meer is gehouden omdat ze niet als een rechtzetting van een “materiële vergissing” werd aangezien, zoals de commissie die begreep. Hij kon daaruit ook begrijpen dat de commissie van oordeel was de bedoelde taken met kennis een appreciatie te hebben toebedeeld waarop zij meende niet te moeten terugkomen.

Verzoeker vergist zich ook, als hij van het bestuur verwacht dat het in de beslissing niet enkel de criteria weergeeft en de gevolgde methodologie, maar daarenboven ook een verantwoording van haar gedachtegang om zijn taken niet op de door hem gewenste manier in te schalen. Verzoeker weet uit de bestreden beslissing hoe zijn taken als auditor BELAC en de taken van zijn concurrenten door de verwerende partij zijn ingeschaald als ‘minder zwaar’, ‘middelmatig’ of ‘zwaar’. Of die inschaling correct is, is geen zaak van formele- maar wel van

materiële motiveringsplicht. Met andere woorden, indien verzoeker meent dat aan een bepaalde taak te weinig of aan een andere taak te veel gewicht is gegeven, is dat een kwestie van materiële motivering en niet van formele motivering.

11. Voor zover verzoeker kritiek heeft op de inschaling van de taken van de eerste tussenkomende partij, komt dit ter sprake bij het tweede middel. Ook die kritiek is immers vreemd aan de in het eerste middel aangevoerde formele motiveringsplicht, maar betreft de vraag naar de deugdelijke materiële grondslag van de beslissing.

12. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. Het tweede middel is genomen uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en “van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel in de zin dat een gelijke toegang tot het openbaar ambt dient verzekerd te worden” en de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt:

“Ter zake dient vastgesteld dat in de onderliggende selectieprocedure ten einde tot vier weerhouden kandidaten te komen de kandidaten niet op een gelijke wijze werden behandeld.

Aan de ene zijde weigerde de verwerende partij de taak van de verzoekende partij als auditor bij BELAC afzonderlijk als een taak in rekening te brengen. Ondanks het feit dat door de verzoekende partij uitvoerig onderbouwd werd dat hij jaarlijks – en dit over de volledige 10 jaar periode onder evaluatie – meer dan 300 uren aan deze taak diende te besteden, werd door de verwerende partij op geen enkel moment in de eerste bezwaren medegedeeld of deze taak al dan niet was opgenomen, en al zeker niet gemotiveerd waarom dit mogelijks slechts als een lichte taak en dan nog onder de algemene rubriek ‘wetenschappelijke commissie + jury + dienstverlening’ kon gecatalogeerd worden. Daarbij dient onderstreept dat de

verzoekende partij deze problematiek onmiddellijk, binnen de voorziene procedure, en vooraleer enige beslissing was genomen meermaals onder de aandacht van de verwerende partij heeft gebracht.

Aan de andere zijde aanvaardt de verwerende partij vooreerst dat kandidaten, nadat uiteindelijk reeds tweemaal een rangschikking door de commissie was opgemaakt en alle kandidaten voordien reeds uitdrukkelijk was verzocht om na te gaan of er geen zaken ontbraken of onjuist waren, alsnog beweerde materiële vergissingen opwerpen, met gevolgen op de reeds tot tweemaal toe opgemaakte rangschikking.

Bovendien aanvaardt de verwerende partij bij één bepaalde kandidaat een taak in rekening te brengen, welke zich niet binnen de betrokken referentieperiode van tien jaar situeerde, doch eerst op 1 januari volgend op de referentieperiode zou worden opgenomen. De motivering dat daarbij in het laatste voorafgaande kwartaal (van de betrokken periode van tien jaar) reeds voorbereidend werk zou gebeurd zijn, kan, zoals hoger reeds gestaafd, daarbij bezwaarlijk gevolgd worden.

Zoals door de eigen ombudsdienst reeds werd aangegeven, kan men op die wijze nooit objectief een periode afbakenen, hetgeen in het kader van de te volgen procedure nochtans noodzakelijk blijkt.

Bovendien werden andere kandidaten, althans toch zeker niet de verzoekende partij, nooit ingelicht dat dergelijke voorbereidend werk voor een taak, die eerst buiten de referentieperiode zou worden aangevat, in rekening kon worden gebracht. Vermits de kandidaten aanvankelijk ook enkel inzage hadden in hun eigen dossier, konden zij zelf ook niet nagegaan dat een andere kandidaat dergelijke kunstgreep had toegepast.

De kandidaten voor de bevordering tot hoogleraar werden op deze wijze door de commissie, de faculteitsraad en uiteindelijk de raad van bestuur, dan ook op ongelijke wijze behandeld.”

14. In de memorie van wederantwoord is het voor verzoeker duidelijk dat de kandidaten in deze niet op gelijke wijze behandeld zijn:

“Willekeurig werden bij bepaalde kandidaten opdrachten als een afzonderlijke taak voor de kandidatuur opgenomen en bij andere, en met name de verzoekende partij, dan weer niet.

Daarbij dient enerzijds rekening te worden gehouden met het feit dat de verzoekende partij deze anomalie eerst na de bestreden beslissing heeft kunnen vaststellen, vermits hij voordien enkel inza[g]le kreeg van zijn eigen dossier. Anderzijds heeft de verzoekende partij de problematiek ook onmiddellijk binnen de voorzien[e] procedure ter kennis gebracht van de commissie. Op geen enkel moment heeft de commissie of welk ander orgaan hierover duidelijkheid verschaft. De bedoelde onderverdeling van de taken berust dan ook op willekeur.

Bovendien aanvaardde men bij één bepaalde kandidaat zelfs een taak in rekening te brengen, welke in wezen buiten de betrokken referentieperiode viel, onder het mom dat er binnen de referentieperiode reeds voorbereidend werk was geschied.

Los van het feit dat, zoals de eigen ombudsdienst van de verwerende partij aangaf, men op die wijze nooit objectief een referentieperiode kan afbakenen, is de verzoekende partij er nooit van op de hoogte gebracht dat men ook voorbereidend werk voor een taak buiten de referentieperiode mocht aangeven, en dat dat in rekening kon worden gebracht. Ook op die wijze werden de kandidaten derhalve op een ongelijke wijze behandeld.”

15. In zijn aanvullende memorie voert verzoeker nog aan dat met de bezwaren van S. Daminet wel rekening werd gehouden en met de zijne niet, hetgeen nogmaals de ongelijke behandeling bevestigt.

Tevens merkt verzoeker op dat J. Dewulf in zijn kandidatuur bij het aspect ‘dienstverlening’ melding maakt van het feit dat hij verantwoordelijk was voor de financiële organisatie van de vakgroep en dat hiermee rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn kandidatuur. Elk der kandidaten, dus ook verzoeker, staat per definitie in voor het beheer van de financiën van de vakgroep. Dit aspect mocht bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als onderscheidend element. Uit het bezwaar van J. Dewulf van 9 mei 2014 blijkt ook diens zeer gedetailleerde kennis van de scores van de andere kandidaten terwijl in het verslag van de faculteitsraad van 5 mei 2014 is gesteld dat de kandidaten enkel inzage hebben gekregen in hun eigen dossier. Aangezien dus minstens één en wellicht nog meerdere kandidaten inzage hebben gekregen in dossiers van de andere kandidaten, terwijl aan de kandidaten nadien nog de mogelijkheid werd gegeven om wijzigingen in hun dossiers aan te brengen, werd het gelijkheidsbeginsel geschonden.

16. In zijn laatste memorie wijst verzoeker erop dat hij reeds in de eerste fase van de bevorderingsprocedure opmerkingen heeft geformuleerd over het niet afzonderlijk in aanmerking nemen van zijn taak als auditor BELAC, terwijl andere kandidaten pas na de tweede rangschikking nieuwe opmerkingen hebben geformuleerd waar dan wel rekening mee werd gehouden.

Bij kandidaat S. Croubels werd zelfs rekening gehouden met een taak buiten de referentieperiode. Het feit dat verzoeker niet nuttig zou zijn

gerangschikt indien met deze taak geen rekening was gehouden, neemt niet weg dat de kandidaten niet op een gelijke wijze zijn behandeld.

Wat het argument betreft met betrekking tot het onterecht in aanmerking nemen van het door kandidaat J. Dewulf opgesomde criterium dat hij verantwoordelijk was voor de financiële organisatie van de vakgroep, betwist verzoeker dat dit reeds kon worden aangevoerd in het verzoekschrift. In de vergelijkende tabel gevoegd bij het verslag van de beoordelingscommissie van 4 juni 2014 wordt met betrekking tot het criterium ‘kliniek/labo verantwoordelijke/GLP’ bij kandidaat J. Dewulf vermeld ‘financieel D108’. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij weet dat daarmee wordt bedoeld dat deze kandidaat verantwoordelijk was voor de financiële organisatie van de vakgroep.

Beoordeling

17. Verzoeker beweert dat de derde tussenkomende partij inzage heeft gekregen in de stukken en hij niet. Verzoeker, op wie de bewijslast rust voor zulke bewering, maakt ze onvoldoende concreet. De derde tussenkomende partij van haar kant wijst in haar aanvullende memorie wel concreet op de documenten van de faculteitsraad waar alle kandidaten uiterlijk 7 mei 2014 kennis van hadden en waaruit zij de door haar gebruikte gegevens heeft gehaald, zonder hierin door verzoeker te worden weersproken. Het middelonderdeel is in zoverre onontvankelijk.

18. Verzoeker stelt in zijn middel dat met opmerkingen van anderen rekening is gehouden, maar hij geeft in zijn verzoekschrift niet aan om wie het gaat of welke taak het betreft. Pas in zijn memorie van wederantwoord en dus laattijdig, geeft hij, dan nog bij de bespreking van het eerste middel, enkele voorbeelden.

Het valt niet aan de Raad van State toe om aan de hand van zulke algemene beweringen een eigen onderzoek van de stukken te voeren, noch

aan de verwerende of tussenkomende partijen om te gissen over wie of over welke taken verzoekers kritiek betrekking heeft. Het valt verzoeker toe minimale aanwijzingen te verschaffen die aannemelijk kunnen maken dat hij door de verwerende partij aan een andere beoordelingsmaatstaf is onderworpen dan zijn concurrenten, zonder dat daarvoor een deugdelijke verantwoording bestaat.

In zoverre is het middel eveneens onontvankelijk.

19. Het grieft verzoeker dat aan zijn taak als auditor bij BELAC onvoldoende gewicht is gegeven. Hij maakt evenwel in de toelichting bij het middel geenszins concreet waarom dat zo is. De constatering dat hij “over de volledige 10 jaar periode onder evaluatie – meer dan 300 uren aan deze taak diende te besteden” volstaat niet om aan te tonen dat hem ten onrechte een inschaling van deze taak als ‘zwaar’ is ontzegd. De uitleg van de verwerende partij – namelijk dat uit stuk 14 blijkt dat de audit wordt uitgevoerd door een team bestaande uit een coördinator, een hoofdauditor en één of meer technische specialisten; dat verzoeker aangeeft technisch auditor te zijn; dat er niet blijkt dat de audits enkel door verzoeker worden uitgevoerd en dat het bijgevolg geen zware taak betreft – laat verzoeker onbesproken.

Wat de waardering van zijn taken bij BELAC betreft, toont verzoeker dan ook geen schending aan van de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen.

20. Wat de mogelijkheid betreft voor de kandidaten om zogenaamde materiële vergissingen te signaleren, is verzoeker niet verschillend behandeld: ook hem is die mogelijkheid geboden.

De opmerking van verzoeker over zijn taak als auditor betreft evenwel geen rechtzetting van wat de commissie begrijpt als een materiële vergissing, maar een verschil in visie over en inhoudelijke appreciatie van zijn titels en verdiensten. Daarop, zoals verzoeker zelf schrijft, had hij de commissie ook

eerder al geattendeerd en, zoals bij het eerste middel is overwogen, oordeelde de commissie dat zij geen reden zag om op haar standpunt terug te komen.

Bovendien betroffen de wijzigingen die wel werden aangenomen de analyse van de subcommissie van de beoordelingscommissie, die bovendien slechts een voorstel formuleert. Hieruit konden de kandidaten nog geen rechten putten.

Verzoeker toont niet aan dat de commissie verkeerd heeft gehandeld door de voorgestelde waardering van zijn taak als auditor niet te wijzigen, noch dat zij verkeerd heeft gehandeld bij de wijzigingen die zij bij andere kandidaten wel doorvoerde.

De aangevoerde bepalingen en beginselen zijn dan ook op dit punt niet geschonden.

21. Terecht werpt de verwerende partij op dat het middelonderdeel met betrekking tot de taak van J. De Wulf reeds in het inleidend verzoekschrift kon – en dus moest – worden aangevoerd. In de vergelijkende tabel opgenomen in de bestreden beslissing is het beheer van de financiën van de vakgroep door J. De Wulf reeds opgenomen. Van verzoeker mag, anders dan hij stelt, wel worden verwacht dat hij voldoende met het departement bekend is om te weten of te kunnen weten dat “D108” staat voor de vakgroep Voortplanting, Verloskunde en Bedrijfsdiergeneeskunde.

Het middel is derhalve in die mate laattijdig. Voorts weersprekt verzoeker niet het verweer dat de derde tussenkomende partij zich in die zin van de anderen onderscheidt dat zij de financiën van de hele vakgroep beheert, terwijl de andere kandidaten enkel de financiën beheren van hun eigen onderzoek terwijl het algemene financiële beleid doorgaans door de vakgroepvoorzitter ter harte wordt genomen.

22. Gelet op wat voorafgaat, blijft enkel nog de kritiek van verzoeker onbeantwoord met betrekking tot het in aanmerking nemen van een taak van de eerste tussenkomende partij die volgens verzoeker buiten de referentieperiode valt.

Verzoeker toont niet aan, zelfs niet nadat hij erop gewezen is door de andere partijen, welke taken hij net zoals de eerste tussenkomende partij had kunnen laten valoriseren, met name omdat hij er zoals die partij effectief voorbereidend werk voor had verricht tijdens de referentieperiode. Er blijkt dus niet dat de door de verwerende partij aangenomen werkwijze tekort heeft gedaan aan de waardering van verzoeker – hoogstens heeft zij de waardering van de eerste tussenkomende partij overschat.

Welnu, zoals de verwerende partij aangeeft met haar berekening, die door verzoeker niet wordt betwist, leidt de eventuele gegrondheid van enkel dit middelonderdeel en het neutraliseren van de bedoelde taak voor de eerste tussenkomende partij niet tot een voor verzoeker nuttige rangschikking. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij het middelonderdeel dat, zelfs al ware het gegrond, hem geen voordeel verschaft.

23. Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 450 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 juni 2019,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren